

Vitéz Ferenc

A Lépcsők-ciklusból

(Kocsis István Tamás fotografiáihoz)

A hangya fölnéz

A hangya fölnéz a sziklafalra.

Neked csak egy lépés, a kopott gránitfokot még duplán is szeded. Lábad alá paripáznak a hajnali, hűvös illatok, matat kezded a nyirkos falon, hamuvá ég a szüzek emléke, toronytitkok hajtanak, selymesen vonagló, göndörke kis tüzek hívnak egyre magasabbra, föl, föl...

S megtorpansz hirtelen, mikor észreveszed csizmád orra mellett a hangyát, ki hátán cipeli aznapi morzsáját a létnek. Kikönyökölsz a toronyablakon, s fölnézel a pirkadatban lebukó csillagokra.

Itt ülök. Itt ülsz

Itt ülök időnk kezdete óta. Amikor még sötét volt, és nem láttam árnyékokat, de hallottam, ahogy az akác törzse meghasad. Majd bíborszürke pára szállt az ágra. A lépcsők is ugyanilyen kopottak voltak. Valaki elnyomott egy csikket a kőbogár hátán.

Tavasz volt, makrancoskodott a fény.

Itt ülök a lépcső legfelső fokán.

Várom, amióta megtudtam, hogy létezel. Tudom, hogy te is tudsz rólam.

Itt vagy valahol.

Látod a meghasadt akácot, a lépcsőt, a kőbogár mellett a csikket.

És emlékszel a tavaszi fényre.

Itt vagyunk, közel, de nem látjuk egymást.

Melyik lépcsőn ülsz?

Az időnk még tart.

Van történetünk.

Vajon lesz-e kinek elmesélni egyszer?

Változatok az árnyékra

Árnyékot látsz csak
közeledni az úton.
Kitérsz előle.

Árnyékod mozdul –
nem érted. A lépcsőn állsz,
mozdulatlanul.

Lépcsők árnyékán
lépdelsz: egyensúlyozol
a semmi fölött.

Csóklépcsők, fénygrádicsok

Az éjjel
meghaltam kicsit.
Tudom, hogy aludni
mindig *kis halált* jelent,
s a messzi-kék jeges
ködében dereng az idelent,
ám az út a túlvilágra most azért
vezetett, és fagyott rám a csipke-
veríték, hogy ne engedjem el
a kezedet.

Csóklépcsők
vezettek hozzád.

Égette nyelvemet a dér,
ezer tűvel szurkálták vihogó
fattyak, míg kiserkent
az édes íz helyén
belőle a vér.
S remegett a fészek
a sziklaparton, zúgott a szél,
a várfal se volt csak
gyöngé karton.
Puffadt

párnafellegek
terelték vissza az esendő
esthomályból erre
tévedt lelkeket.

Lépni akartam.
Fénygrádicsok éle
megsebezte talpam.
Tegnap még átöleltem
a lecsüngő szélű kék eget.
S ma már nincs hatalmam
a messziség fölött,
de kipróbálhatom
az érintéseket.

Szólítottam a madarat,
hogy tollát fölemeltem:
rajzoltam vele hímes csipejű
búzamezőt a levegőbe.
Májusvirág-bocskort
álmodtam a kőre,
könnyű a lépés benne,
mintha rontás ellen piros
zsinórú bocskoromnak is
ragyogón selymes
szárnya lenne.

Gyémánt éle
villant szemembe.
Nem láttalak.
Csak tapogattam
körülotted az ég ködét.
Könnyes volt, ahogy
hozzád ért az ujjam,
s kezedet fogva
megérintettem a világ
köldökét.

Szekeres Mária

Isten tekintetében

Fehérben feszülök – fodroz a Nap
 fehérré árad a csönd
 csontomig áttetsző
 bokáig percekben állok
 az idő csobog
 nem kiáltok
 csönd
 és valahol tűzvihar
 lassan felém közelít
 de én most
 Szemed fókuszán állok
 karod most átemel a világon
 déli holtpont Veled
 halálon innen és túl
 és túl...Benned

Ablakok

Kívülre, belülre néző ablakszem,
 egymásba lendülő síkok...
 béke és gyötrelem-
 vajon így tisztulok?
 Hadizsákmány éjszakán
 lemondani
 diadalról, hiányharapásról...
 Az ész száralmas csatái fölött
 az Ige lángol!
 Betört üvegű, vak ablak lennék tán?
 De nem, mégsem.
 Hiszen Beléd születtem, Istenem,
 Benned él, küzd minden gyötrelem.
 Csatáimban a Te Lelked küzd velem.

Nézlek

átütni a percet
 finoman mint tojás falát
 nézlek
 félbevágott portré
 a másik fele futó homok
 tekintet belül
 az éjszaka hangja megül
 és lassan az arc
 homokszemekké
 oszlik
 a fény széthúzódik
 és a csöndben felkél
 bennem
 Tekinteted

Mányoki János

Greif, Tükrös és Dallos

Olajnyomat volt, afféle protestáns szentkép. Keretében fölhúzható szerkezet rejtőzött: egykor az *Erős várunk* dallamát intonálta. Én már nem hallottam működni.

Balról Luther és Melanchthon, jobbról Gusztáv Adolf és Hesszeni Fülöp - az evangélium és a törvény két-két szolgálója - fogta közre az úrvacsorához előkészített oltárt. A megfeszített mögött pedig csúcsíves ablaknyílás - vagy oltárkép - látszott: meredek hegytetőn a vár, mint valami csodapalota, s mögötte a fölkelő nap fénye. A feszület tövében nyitott könyv, s benne nagy betűkkel a mondat: *Ein feste Burg ist unser Gott!*

Anyám tudni vélte, hogy a kép az apai naganyjával Malomsokról érkezett. Annakidején igen elterjedt az ábrázolás, úgy, hogy százával, ezrével függött az evangélikus otthonokban. Német eredete nyilvánvaló volt, de magukénak tudták a magyarok is.

Megkérdeztem öregapámat, kik vannak a képen. A két Fülöp neki is inkább tiszteletreméltó idegen volt, Lutherről pedig már én is hallottam. Meglepődtem azonban, amikor Gusztáv Adolf került sorra: – Svéd király volt. Elesett, szegény...

Óvodásésszel is nyilvánvaló volt, hogy ez az elesés valami mást jelentett. Előtte Petőfiről hallottam így, hogy elesett Segesvárnál, sőt azt is, hogy előre meghagyta, ott szedjék össze elszórt csontját... Most fölfogtam, hogy Petőfi és Gusztáv Adolf elesése valami egyazon hideg, félelmetes dolog. Meg a részvétet is éreztem, ahogy öregapám hozzá tette: szegény... – Hogyan esett el? – adódott a következő kérdés. – Háborúban. Az evangélikusokat védte. – Megfogott a válasz, de nehéznek, komolynak, nyomasztónak éreztem. Nem kérdeztem többet.

Tíz évvel korábban, 1952. október 31-én öregapám és anyám az Ürgedombon végezte az őszi munkát. Búzát vetettek. Beszolgáltatásos világ volt, állandó vegzátura: hajtani kellett. A nagyanym pedig már súlyos beteg volt.

Huszonhat holdas kulák volt a gazda: éppen hogy kulák, egyetlen hold miatt. Egész életében inkább megtartó, mint szerző ember: most is az ősi örökségén, az egykori jobbágytelken gürcölt. Mert az Ürgedomb az jobbágyföld, átellenben a Pagonya – a jó föld – nemesi birtok. 1952-ben – száznegy évvel a jobbágyfelszabadítás után – még igen sokan tudták.

Tehát vezette az ökreit a gazda, hátul a leánya pedig a masinára ügyelt: el ne duguljanak a csövek. Csöndesen haladtak. – Akkor idesapám elkezdte – mesélte később anyám: – *Ne csüggedj el, kicsiny sereg, / szívedet ne rémítse meg / sok ádáz ellenséged...*

Kellemes énekhanga volt öregapámnak, erre már én is emlékszem. Ösztönsze-

rú gondja volt a szavak világos, tagolt kiejtésére, míg a falun gyakori erőlködő, ordító éneklés mindig idegen maradt számára. Most ahogy belefogott, a leánya is mindjárt csatlakozott hozzá, együtt mondták: *majd rendel Gedeont melléd,/ ki vészben-viharban megvéd/ téged s evangélijomát.*

Nem tudtak elmenni a templomba, így csupán az ökrök társaságában, de legalább szép őszi időben ünnepelték a reformációt. Azzal az énekkel, amely Gusztáv Adolf számára íródott, s amelyről azt tartja a hagyomány, hogy 1632. november 6-án, a király elestéinek reggelén csendült fel először – igaz, még egy régebbi daltamra – a svéd táborban. Háromszázhusz év után nem a lützeni síkon, hanem a kispéci Ürgedombon szólalt meg, s nem a király paripája Greif, hanem a két ökör – Tükrös és Dallos – hegyezhette a fülét.

Nagyapám rákban halt meg, mint a felesége, akit tizenöt évvel élt túl. Hagyománytisztelő – és tudatos – ember lévén a temetési éneket maga választotta, sőt meghagyta, hogy az ének már a verrasztóban is szólaljon meg. Keresetlen szavakkal, de minden indulat nélkül hozzáfűzte: Ne csak a téeszt pofázzák... Merthogy az ősi szokás egyre inkább átalakult, kiüresedett.

1970. február 7-én hajnalban halt meg – szombatra esett. Némi szabálytalansággal már másnap, február 8-án délután eltemették: hiszen akin a gyomorrák elvégezte munkáját, az nem tetszhalott.

Szombaton reggel még odamentem hozzá. Az ajtó és az ablak között feküdt a szoba sarkában. Vőlegényruhájában, frissen borotválva, nyugodt arccal. Fehér haja nagyon meggyérült, de jórészt azért befödte a fejét. Megmaradt bennem, ahogy az orra – egykor tréfásan Apponyi-orrnak nevezte – finoman elvékonyult a halálban, s bár szeme nagyjából csukva volt, mégis érzékeltem valamilyen gyöngyház tónusát.

A kiválasztott ének aztán elhangzott a verrasztóban, elhangzott a temetőben. Az akkori *Keresztyén Énekeskönyv* 552. számú éneke: *Elvégeztem életemet e nyomorult világban...*

Nyomorult világ – szokta mondogatni a megboldogult – valóban az. – Választását így nagyban befolyásolta a kezdő sor. Arról azonban nem beszélt, hogy ez is Gusztáv Adolf-ének, amely már a király halálára íródott. Talán tudott róla – hiszen a szöveg alatt áll –, de nem említette. Maguk az énekversek pedig parasztemberhez is igazán illendők: *Mint búzát befedik földdel,/megrothad az, de végre/ismét kikel, szépen zöldel/s felnő új ékességre:/ úgy testünk is megrothadván,/ felkel nagyobb fényességben,/ s kínoktól megszabadulván/ él örök dicsőségben.*

Gusztáv Adolf emléke növelhette a vers becsét. Ez bizonyos. Ha mégis véletlen volt a választás... de ugyan mi az a véletlen? Kacagj Te is Greif, Te is Tükrös és Dallos!

Seléndy Balázs

Börtön

*„Hazádnak rendületlenül
Légy híve, oh magyar;
Bölcsőd az s majdan sírod is,
Mely ápol s eltakar.*

*A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.”*

Az idézet, természetesen, a *Szózat* első két versszaka, Vörösmarty 1837-ben kiadott költeménye, a magyarság második himnusza. A nemzet egy kritikus periódusát éli, az 1848-as forradalom néhány évvel később gyűjtja fel az országot. Meglep, pontosabban megdöbben, hogyan kerülnek a dolgok felszínre a lélek sötét, ismeretlen mélységeiből. Arról akartam beszélni, hogy jelenleg az anyanyelvem börtönnek tűnik, és az első szavak, amelyek felötlöttek bennem a *Szózat* strófái voltak, amelyekre majdnem tökéletesen, még elemista koromból emlékeztem.

Egy szellemi “hazatérés” kellős közepében vagyok.

Fizikailag meg vagyok elégedve itteni életemmel. Itthon vagyok itt, New York állam északi részében, ahol már majdnem negyven éve élek, az itteni öt hónapig tartó szenvedélyes és a maradékban csúnya időjárásban, az itteni egészséges, csavaros eszű, de általában jóakarátú emberek között. Itthon vagyok itt minden szempontból, eltekintve a *nyelvtől*, amelyet a legnagyobb erőfeszítés után sem voltam képes megtanulni olyan jól, hogy azzal a nyelvvél tudjon versenyezni, amelybe születtem, és amelyet beszéltem tizenkilenc éves koromig.

Ezt gyanítottam már régen, de most már *tudom*. Magyar publikációm eredménye az lett, hogy többet kezdtem olvasni magyarul, beleértve modern költőket. Nagy mennyiségben, és örömet találva az olvasás minden percében, gyönyörködve a magyar költészet szépségében, közvetlenségében, az ország nagy költőinek tehetségében: ahogyan ők ezt a hihetetlenül hajlékony nyelvet kezelik, ahogyan beszélnek szavakkal úgy, ahogyan Mozart beszél zenében. El vagyok ragadtatva, boldog vagyok... és DÜHÖS VAGYOK, mértéktelenül!

Az anyanyelvem rabja vagyok, annak a nyelvnek rabja, amelyet alig tudok beszélni, de amelyben minden szó minden árnyalatát értem. Érzem a költők valóságát olyan mértékben, amennyiben képes vagyok a valóságot egyáltalán érzékelni szavakon keresztül, és a szó számomra az egyetlen mód a valóság tudatos tapasztalására.

De én az ő realitásukat érzékelem, nem az enyémet. Én “verbális” vagyok, szakra van szükségem ahhoz, hogy *tudjam*, mit érzek. Az érzés lehet egy hullámozó tenger, a nyers élettapasztalás lehet döntő erejű, de én *csak* akkor ismerem fel, ha ki tudom *mondani* teljes egészében, ha tétovázás nélkül le tudom írni domborulatait és süppedéseit, minden esetben azt az egyetlen szót használva, ami megfelelő, approximációról szó sem lehet. Mark Twain mondott valami ilyesmit: “A különbség a jó szó és a *majdnem* jó szó között ugyanaz, mint ami létezik a villám és a villámbogár (szentjánosbogár) között.”

Tehát így vagyunk. Fogalmam sincs arról, hogy ez mire fog vezetni, de időközben jól érzem magam, még akkor is, ha dühös vagyok. Soha nem gondoltam, hogy versek olvasása *élvezetes* lehetne, az egyetlen lény életemben, aki valóban örömmel olvasta a klasszikus költészetet, Françoise, imádott és hajdani első feleségem volt. Ha ő Alfred de Musset-t olvasta hangosan, mindenki akart volna verset olvasni, ha kívülről mondta a verseket a szavak külön életet kaptak, és milyen életet... Én megpróbáltam egyedül, eltávozása után... Később megpróbáltam angolul. Sokszor találtam mindkét nyelvben olyan verseket, amelyek mélyen meghatottak, gyönyörűek voltak, de őket mindig fátyolon, ködön keresztül éreztem. Ami most történik, az *közvetlen*, ragyogó megtapasztalás, és nagy meglepetésemre még az angol és a francia költészet is közelebb került: amikor a börtönöm ablakán kinézek, úgy tűnik, mintha az egész világ meg akarna látogatni.

2011. szeptember 25.

Lábnymok

Ezek
a gondosan faragott kerítések, ezek
a rendben palántált fák, ezek
a sebek, úgy metszve, ahogy kellett,
hogy jól záruljanak és hegük viselője
járni tudjon, a gyerekek itt,
akik nőnek azért, hogy önmaguk
legyenek, de belőlem jöttek,
a lerakott téglák, az írott sorok, a megivott bor és
az általam szeretett és
megbántott
nő,

ezek csak
lábnymok.

Őfelsége, Élet,
itt járt,
én voltam a cipő.

Amikor én eltűnök,
Őfelsége
cipőt cserél

Te adod nekem

Te adod nekem a kerekés székű nyomorék* világát,
az Ūrt, mely önmagát magába hajtja, fraktálokat, szingularitást,
az erőtéljes Newton-i törvényeket lefejezve,

ahol a szerelem melege meghal
LeChatelier-vel, tovább semmi sem tapintható, marad

csupán a hullám és a quantum,

cserébe azért a szájért, amelyet szerettem,
mely visszahúzódik most a jeges éjszakába,

és az édes-szomorú mosoly utóképe
elszóródik a csillagok között.

**Stephen Hawking*

Te

türelmesen vártál,
hallgattál
harmincöt évig.

Mikor elhagytalak éppen
kamaszkorod végén
tollasodtál,

tudtál mindent
mindenről,
19 éves gyerek-

ember.

Hallgattál
harmincöt évig s
szívemet lezártad
olyan természetesen,
mint ahogy a patak
nedvezi a követ,
vagy teletölti tavaszi áradásban
a mezei egerek kicsi barlangjait
rágondolás nélkül megölve
a kis, kopasz egér
csecsemőket.

Most ásítózva felébredsz,
54 éves szemeidet
vakargatod és rám szólsz nyugodtan:
ideje lenne már
beszélni dadogás nélkül,

beszélni,

magyarul.

Eső vagyok

Eső vagyok cseppenként szitálok
a földre, amely rám örökre vár,
ha túl sok hull belőlem fullasztom a fűt,
ha nem elég, a nap égeti el.
Egy vagyunk mi ketten, szükség és szeretet
köt össze, a gyümölcs sem övé, sem enyém.
Mi létezőnk, mert vagyunk, amik vagyunk,
s közöttünk a lég, a kristály messzeség,
mint jószágos, megmentő kegyelem.

Megbélyegzett

Hol hagytam én a szavak csendülését, a virágok pirosát, kékjét, a piaci nyüzsgést, gyermekek mosolyát, az öregedés fonódó ráncait, melyek bevonnak mindent, ami él... az egész mindenséget, ahová

betalálni, még ma is csak selymes végtagok között tudok, hol felejtettem a férfiak egészséges, szabad nevetését, a mozdonyok nehéz gördülését, lihegő tankokat,

a park galambjait, mezőket, erdőket, tengert, sziklát?...Lányékom rabja vagyok, onnan minden örömem és egyetlen szomorúságom, ott viselem szemeim, agyam, a lelkem,

onnan gondolkodom Istenre. Hálás legyek ezért, vagy átkozzam magam és szerezzem vissza szabadságom egy kés gyors és kegyelmes vágásával, mely belőlem kettőből egy embert csinál?

Jött és

Tavaszi forrás, iramlik, rohan, siet,
fodrosodik, bukfencezik a kerek köveken
kéken és zölden
a tört és hézagos
fogaikat még mindig mutogató
magas fehér falak között

iramlik át
elmúlt és jövőendő
teleket érző
és emlékező
csontokon

iramlik

kimosva a fehért
a csontvelőből
hagyva vöröset
nyárra

tavaszi forrás

siet
iramlik
rohan...

Este hat óra negyven

Lépésről lépésre hozzászoktatom magam. A napnyugtát többé nem látom, azt látni fogja már az a néhány fűszál és virág melyeket én táplálni fogok. Ringatom magam, hogy higgyem, egy pillantásra láthatom még ahogy a szirmok közötti vékony résen kikandikálok, vigyázva hogy el ne riasszam a méheket...

Nem, én nem fogok látni semmit, H-O-N-C atomjaim látnak négyszólamú szimfóniában és nem tudják, hogy látnak valamit. Ez a nem-hasonló utak kereszteződése, amit én "Énnek" hívok, fontos ez? Szövetjeim hidrogénje, oxigénje, szene, salakom nitrogénje megszövik millió éves hálójukat hogy megfogják a fényt, ők nőni fognak, nőni és én lebegek limbóban: egy atomi emlékezet,

amíg egy végtelenül nagyobb Valaki ujját megcsettinti s ezek a csavargó részecskék hirtelen összefutnak

és én fél-formált ajkaimmal mondom ügyetlenül: "köszönöm Atyám... hogy hívtál haza".

Ha felmerülnél

Ha felmerülnél
kifeszítve
merőleges
túl széles és mégis túl keskeny
faágyadon és nekem mondanád:
“Tedd be az ujjadat
az oldalamba”,
ha azt megtenném vagy nem tenném meg, nem hinnék mást,
mint amit most hiszek,

de a biztonság kedvéért,
kezeltetném magam.

Talán a legjobb az lenne,
ha valami távolság
maradna köztünk
és baráti maradna
a csend.

Egy hegedűt

Egy hegedűt akarok hallani, vagy egy flótát
vagy a szél susogását, ahogy
átsóhajtozik a fenyőágak között,
rozsdabarnát akarok látni, vagy mély sárgát,
akarom édessel, sóssal, keserűvel
nyelvemet csiklandozni,
homokot akarok érezni ujjaim között,
sziklát lábaim alatt,
részeg akarok lenni a levelek alatt rejtőző
ibolyák illatától, amikor a nap lenyugszik
és a szél esti sétájára indul

és ahogy a szavakat kimondom
hallom a hangot, látom a színt,

nyelvem éneki
a sót déli tengerekből,
miközben a homok csurgása ujjaim között
lassan jelzi az időt,
talpaim isszák a sziklák érdes
melegét
és én ingadozom a kagylók s medúzák
sűrű illatában
követve a sirályok százszor szorzott
jajongását
a
magányról.

Próbáljunk újra

Próbáljunk újra
azon a nyelven írni,
amelyben
a világ ízét először felfedeztem,
amelyben ha azt mondom: "barack",
valami illatos, meleg test, mint egy lepke
suhan el ajkaim előtt:

ahogy
tejfogaim húsába merülnek
édes vére lecsurog államon
ragacsossá téve ingemet

és maszatos ujjaim
elkenik a nyár zamatát
vézna
kis
nyakamon.

Eső után

(a három hónapos Lailának)

A frissen szántott mezők
eső utáni illata...

Száll, mint a föld
ártatlan ajándéka,
körülvész, bebugyolál,
meleg, nedves ölelése
valami régi, boldog,
csecsemős békére emlékeztet,

amikor még nem tudtam, hogy létezik egyáltalán
valami, amit az étellel-gőzös,
engem gyengéden hordó,
pillanat magából kifelejtett,

amikor nem tudtam,
hogyan a világ
lehet más is

mint egész.

A lapban szereplő grafikák Herczeg István munkái.

E számunk szerzői

- Anga Mária (1955) Eger
Antal Attila (1956) Nyíregyháza
Ács Karolina (1995) Debrecen
Bakacsi Ernő (1938) Eger
Baka Györgyi (1951) Érd
Baksa Edina Jéva (1995) Beregszász
Balázs Tibor (1958) Budapest
Balogh Kristóf (1994) Debrecen
Barabás Zoltán (1953) Nagyvárad
H. Barbócz Ildikó (1952) Eger
Bárdos Attila (1941) Budapest
Bárdos József (1949) Nagykőrös
Bene Zoltán (1973) Szeged
Benke László (1943) Dánszentmiklós
Bertha Zoltán (1955) Debrecen
Bíró József (1951) Budapest
Bokor Levente (1941) Budapest
Bozók Ferenc (1973) Göd
Csatáné Bartha Irénke (1941) Eger
Csáky Károly (1950) Ipolyság
Csontos Márta (1951) Sándorfalva
Demeter József (1947) Ballószög
Dobi Frida (1995) Nyírmártonfalva
Egres Béla (1959) Eger
Erdei-Szabó István (1958) Bucsá
Erdélyi Z. János (1947) Szekszárd
Farkas Ábel (1995) Eger
Fazekas József (1946) Járdánháza
Fecske Csaba (1948) Miskolc
Fenes Tibor (1969) Budapest
Ferenczi Fruzsina (1994) Debrecen
Goron Sándor (1975) Nagyvárad
Gulya István (1969) Esztergom
Gyimesi László (1948) Budapest
Györffi Réka (1978) Eger
Hamar Róbert (1984) Eger
Hegymegi Flóra (1993) Eger
Hétvári Andrea (1975) Budapest
Holló József (1944) Ostoros
Illés Áron (1996) Eger
Jagos István Róbert (1974) Szeged
Kapuvári Katalin (1947) Eger
Kelemen Ferenc (1944) Budapest
Kerék Imre (1942) Sopron
Klujber Márta (1989) Eger
Konczek József (1942) Pomáz
Kosch Péter (1948) Budapest
Ködöböcz Gábor (1959) Eger
Kusper Judit (1976) Eger
Lengyel János (1973) Beregszász
Madarász Imre (1962) Üröm
Marics Andrea (1991) Eger
Marics Krisztina (1991) Eger
Málnási Levente (1968) Csíkszereda
Mányoki János (1956) Budapest
Nagy Andor (1985) Eger
Nagy Zita (1987) Eger
Németh István Péter (1960) Tapolca
Nyíri Erzsébet (1953) Budapest
Oláh András (1959) Mátészalka
Oláh József (1966) Micske
Pataki István (1953) Bihar
Pál Tamás (1985) Szentegyháza
Petercsák Tivadar (1947) Eger
Petrőczy Éva (1951) Budapest
Pomogáts Béla (1934) Budapest
Radnai István (1939) Budapest
Ráduly János (1937) Kibéd
Renn Oszkár (1933) Eger
Sárándi József (1945) Leányvár
Sebestény-Jáger Orsolya (1969) Budakalás
Seléndy Balázs (1941) Cooperstown, USA
Serfőző Simon (1942) Miskolc
Sinkovits Imre (1928–2001)
Sipos Erzsébet (1956) Eger
Szakolczay Lajos (1941) Budapest
Szecskó Károly (1939) Eger
Szekeres Mária (1948) Újronafő
Szíki Károly (1954) Eger
Szolyka Hajnalka (1993) Budapest
Tamás Tímea (1962) Nyíregyháza
Sz. Tóth Gyula (1945) Budapest
Tóth Imre (1963) Eger
Verók Attila (1975) Eger
Véghelyi Balázs (1983) Százhalombatta
Vitéz Ferenc (1965) Debrecen
Vozáry Viktória (1980) Eger
V. Szita Veronika (1953) Eger
Zsirai László (1956) Budapest